

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 grudnia 2023 r.

Pozycja 337

POSTANOWIENIE z dnia 5 września 2023 r. Sygn. akt Ts 253/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Bogdan Świączkowski – przewodniczący
Piotr Pszczółkowski – sprawozdawca
Bartłomiej Sochański,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2022 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej M.J.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 6 października 2021 r. (data nadania) M.J. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności art. 187 § 1 pkt 1¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego sposób, w jaki został zastosowany art. 187 § 1 pkt 1¹ k.p.c., doprowadził do pozbawienia go prawa do sądu (art. 45 ust. 1 Konstytucji).

2. Postanowieniem z 5 października 2022 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 18 października 2022 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej wskazując, że skarżący wadliwie określił przedmiot skargi – uczynił z niego pozostające poza kognicją Trybunału akty stosowania prawa. Skutkowało to brakiem spełnienia podstawowych przesłanek skargi konstytucyjnej – odnoszących się do prawidłowego określenia jej podstawy – przewidzianych w art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz w art. 53 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393).

3. W zażaleniu z 26 października 2022 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału z 5 października 2022 r., wnosząc o jego uchylenie oraz skiero-

wanie skargi do rozpoznania. Zdaniem skarżącego zaskarżone postanowienie nietrafnie określa zarówno przesłanki formalne do wniesienia skargi konstytucyjnej, jak i wadliwie ocenia wypełnienie obowiązku ustawowego nakazującego uzasadnienie zarzutów skargi.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym, badając w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdzono istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK). Z kolei – w myśl art. 61 ust. 6 u.o.t.p.TK – Trybunał, na posiedzeniu niejawnym, postanowieniem pozostawia bez rozpoznania zażalenie wniesione po upływie terminu określonego w art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK.

2. W niniejszej sprawie zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2022 r. zostało wniesione z przekroczeniem terminu określonego w art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK. Zgodnie bowiem z tym przepisem na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżącemu przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia tego postanowienia. Odpis wskazanego powyżej postanowienia doręczono pełnomocnikowi skarżącego 18 października 2022 r. Termin wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego upłynął 25 października 2022 r. Zażalenie zostało zaś wniesione do Trybunału dopiero 26 października 2022 r. (data nadania), a więc z przekroczeniem ustawowego terminu.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 6 u.o.t.p.TK – należało postanowić jak w sentencji.